

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Reverendi Patris Vincentii Carafæ, Septimi Societatis Jesu Generalis

Bartoli, Daniello

Leodii, 1655

Cap. IV. Vincentii mira demissio animi, suiq[ue] contemptus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42928

„cujus calamo violari. Nihilominus non
 „est mihi animus reddere malum pro
 „malo, sed vincere in bono malum: satis
 „gnaro laudabilius esse, hoc Christi con-
 „siliū sequi: qualiscumque ex maledi-
 „centia cujusquam contemptus nostri pro-
 „ficisci queat. Verumtamen pro comper-
 „to habe me de minis tuis nil laborare, seu
 „contra me eas jactes, seu contra gravif-
 „simos Societatis Patres. Et sanè quod ad
 „me attinet, ex hoc tempore tibi, si quam
 „in me injuriam cufurus, es, ignosco. Quin
 „etiam gratias tibi à me habendas agnosco,
 „si culpam aliquam hactenus mihi inco-
 „gnitam *aperueris*. Ita respondit illi opti-
 „mus Generalis, leniùs profectò quàm in-
 „solens & impius mereretur, sed non quàm
 Deus, cui mansuetudo totam se devovit.

C A P U T I V.

*Vincentii mira demissio animi
 suiq; contemptus.*

Perpe-
 tuus.

S I consiliū mihi esset omne illud
 hīc perscribere, quod ad ejus de-
 missionem animi, suiq; in omni genere
 despicientiam spectat, profectò tota ipsius
 vita

vita ab ipsa propè ineunte pueritia per-
 texenda hîc foret: tota utique ad nor-
 mam Christianæ humilitatis planè exa-
 cta. Siquidem etiamtum cum domesti-
 cis pompis, sæculique affectis immistus
 ageret, semper animo alienus ab iis erat,
 magisque modestiam sancti adolescentis,
 quàm principis familiæ splendorem præ-
 se ferebat. Quippe vel tunc attritis ve-
 stibus ac rejectaneis delectabatur: fratres
 observabat ut dominos: famulis familia-
 riter utebatur ut fratribus: libentiùs cum
 egentibus versabatur, quàm cum nobili-
 bus; in valetudinariis, quàm in aulâ: nihil
 denique magis ambiebat, quàm infimam
 Immaculatæ Deiparæ servitutem servire
 in humilibus sacelli ejus Andriensis mi-
 nisteriis, & Christo JESU in pauperum
 famulatu. Prorsus ut certum sit eum in
 aula non aulæ sed cœli auram hausisse, &
 in sæculo tamquam piscem extra aquam
 vixisse. Quare religiosam deinceps fa-
 miliam, id est, scholam summissionis in-
 gressus, tam studiosè in hac se exercuit,
 ut si Præsides ardentibus ejus desideriis
 precibusque non semel iteratis obsequi
 voluissent, in fratrum laïcorum ordinem

se redegisset. Neque hoc humilitatis studium deferbuit umquam postea: sed in dies magis magisque accensum est. Et enim cum se Religiosum, id est, Christi discipulum, æternique Regis servum meminisset, illius doctrinam exemplumque perenni cura sibi sequendum proposuit. Et primum quidem ex S. Parentis nostri sententia statuit, si par Dei gloria ex honore atque ex contemptu efflorescere poneretur, hunc potius quam illum amplecti, ut ad bonum JESUM similitudine morum propius accederet. Deinde perspecto eundem Redemptorem, vitæ Theandricæ cursum abs humillimo genere nascendi exorsum, per continua probra profecutum, non nisi in probro-fissima cruce latronum medium finiisse, scilicet numquam ab ejus vestigiis sibi discedendum constituit. Itaque seu velut in plano ambularet Philosophiæ Theologiæque auditor, seu per magisterii tum humaniorum disciplinarum, tum philosophicarum gradus ascenderet, seu pro-veheretur ad Præfecturas Societatis, semper Christi sui que similis in sui demissione contemptuque acquiescebat. Usque adeo,

adeo, ut cùm in Generalis dignitate inter omnes emineret, etiam hac de causa ut ne emineret, illigatosque illi dignitati honores pati cogereetur, quia eos vitare aliter non poterat, emori desideraret. Raro juxta excellentique humilitatis exemplo. Constat enim sublimem dignitatis gradum Christianæ demissioni lubricum esse, facileque virtuti, aliàs stabili, fluere inter honores vestigia.

Sed juvat ordine quodam procedere, Interior
ac primùm abjectissimam illius de se opinionem, in qua prima laus humilitatis sita est, partim ex ejus commentariis, partim ex dictis factisque erutam sub oculos ponere. compertum est in sacra illius ephemeride, tria illum sibi in imo corde struxisse cubicula, in quæ se identidem reciperet. Primum sui nihili: quod patrimonium suum censebat; id enim solum ad se propriè pertinere, quippe sibi avitum, totaque post æternitate, ut totâ retro fuit, futurum, nî Deus illum condendo, esse illi dedisset. Alterum erat verecundiæ: in eo enim peccata sua reposuerat, quæ nihilo eum efficiunt deteriorem. Tertium desperationis, ubi

ex tribus cellis educus.

visebatur ipsi orcus æternaque à Deo separatio. Atque in his cubiculis discebat, cur se quandoque nihilum carne velatum; aliàs non modò maximum omnium peccatorem vocaret, Francisci Seraphici exemplo: sed simpliciter peccatum, quasi omnis expers virtutis & boni, nihil prorsus nisi peccatum esset. Deinde hinc fiebat, ut id quoque esset illi solenne dicere, ipsum quidem Religiosum esse, atque adeo cruci simul cum Christo suffixum: at suam, non aliam esse quàm perdiri crucem latronis: cui latroni vicinitas Redemptoris confixi, sanè ipsius culpâ, non salutis sed funestiori exitio fuit. Huc quoque pertinet, quod curarit sibi super papyro depingi Luciferi imaginem flammis circumdati, habitu ac specie jam absorpturi animam: quam suam interpretabatur. Quare eam oculis suis objectans, intimè percellabatur, ratus rudi istâ picturâ adumbrari infelicem sortem, quam erat commeritus. Quibus ex animi penitissimis sensis præter sui horrorem altè animo conceptum, conficiebat ipse secum quantoscumque cruciatus sibi vel à se vel ab aliis illatos inferendosve

unde se
malum
latronē

Luciferi
prædam

dósve, meritis suis immenso inferiores esse. Contra verò genus omne observantia honorisve, quocumque seu nobilitatis, seu doctrinæ, seu virtutis respectu sibi delatum, minimè ferendum. Et re verissimâ colere illum, offendere erat: quo factum, ut multi hujusmodi offensæ metu debitum ejus meritis honorem, ægrè licèt, prætermitterent. Ad hæc nisi Deo visum fuisset (quò sanctimoniam illius specimen aliquod daret) motibus eum intimis atque efficacibus quandoque impellere ad patranda quædam naturæ viribus majora; numquam, opinor, persuasum ei esset, ut pro alienis seu corporis seu animæ necessitatibus levandis, preces funderet: has enim nulli usui, vel etiam fraudi potiùs quàm adjumento futuras haud dubiè credidisset. Convenerat inter illum & alios quosdam, ut alteri pro alteris Deo supplicarent; & has quisque pendebat cum spe non modici quæstûs. At ipse adeo nihil ex se sperandum credebat, ut diceret numquam in se illud pacti consensurum fuisse, si non amicum ac favens, sed legitimum onerosumque esset. Alioqui enim ex parte sua iniquum fore,

Dignū
omni-
bus
pœnis

preces
suas in-
utiles
aut no-
xias
crede-
bat.

fore,

fore, quòd cùm multum ab aliis reciperet, ipse nihil traderet. Aliàs Sacerdote quodam ad ejus pedes accidente cum humili prece, ut super gutturis sui apostemate signum crucis efformaret, Vincentius cum horrore ab eo se proripuit: socioque, ex commiseratione agrì, amicè quærenti, cur eum sic repulisset, quem tam facilè posset solari; causam ex merissima animi sententia reddidit, quòd ex ejus contactu metueret irregularitatem: ex eo enim eventurum, propter suam indignitatem improbitatèmq̃ue, ut malum ingravesceret. Etsi autem prodigia ejus nonnulla vilissimum illud ejus de seipso judicium manifestò refellerent, attamen non carebat arte vim & evidentiam illam omnem elidendi, seque rursus nihilo suo involvendi. Enimverò prodigia illa, si quæ essent, non sibi ulatenus, sed Deo planè tribuenda, licèt per se fierent. Hunc namque tamquam principalem causam, ipso uti tamquam exili vilissimòque instrumento, quod corroborare habet, atque ad opus, cui omnino impar sit, adigere. Ex quo profectò non plus laudis sibi accedere posse, quàm

asini

afini mandibulæ, ex mille Philisthæorum à Sampfone cæforum nece, cui perpetranda utcumque usui fuit. Quare quem admodum risu indignatione mixto dignam se exhiberet putens illa, ineptissimæque ad opus mandibula, si heroicum Sampsonis factum, imò nec Sampsonis, sed infilientis in eum Spiritûs divini, cui nec par nec secundum ullôve modo conferendum umquam sol iste vidit, tamquam suum jactaret: ita & ipse, si sibi prodigium ullum adscribat. Atque ideo fortasse non leonis, non ursi, aut equi (quæ animantes suapte naturâ bellicosæ sunt) grande aliquod os Sampsoni occurrisset, sed timidissimi omnium pigerrimique afini; ut hujusmodi majorum naturâ operum, unius Numinis virtuti tota laus tribueretur. Ita Vincentius sapienter & acutè. Neque verò humilitate & simplicitate quidquam est ad sui demissionem, Dei que commendationem ingeniosius aut eloquentius.

Ceterùm ex tam abjecta sui existimatione triplex ducebat bonum ad salutem humilitatè que stabiliendam commodum. Primùm quòd ex impotentia quid-

Ejus
fructus
triplex

piam

piam per se conficiendi, imò & afficiendi, seu grande seu exiguum, plus causæ esse censeret, cur gratias ageret Deo: utique quia hæc vitæ conditio superbix contraria sit, pariterque amica humilitati. Quippe sic facilius refricari egestatis nostræ memoriam, simul necessitudinem opis divinæ animo magis infigi; & quidquid evenit boni naturæ aut gratiæ utilis, proniùs tamquam stipem è Domini Dei manu accipi. Alterum situm erat in ingenti ipsius pudore expendentis iniquitatem suam. Cùm enim nihil in sese comperire posset boni, cur sibi faveret, aut cur ullo modo benè vellet, sed potiùs malorum omne genus, cur pessimè, vehementer ipsum pudebat, numquam pro eo ac merebatur, semet vexasse. Tertium in præclara de aliis opinione, atque adeo eorundem veneratione. Quantum enim cumque boni in eis occurreret, non esse omnino nihil, quod in se merum deprehenderat: ac propterea se despictu, illos honore ac laude dignos esse. Ex quibus id quoque efficiebatur, ut se minimo tironi rerum Asceticarum scientia (in qua potissimè excellebat propter maximam

maximam vim superni luminis) posthabendum duceret: & si quando suspicabatur operam suam benè cessuram, illius fructum omnem, etiam ante opus, velut anticipata solutione alteri reddendum profiteretur. Ita Sacerdoti è Nostri Philosophiæ magistro, qui cum directorem exercitiorum suorum ambierat, primæ meditationis materiam suggesturus, hanc cautionem præmisit, se quidem hominem ineptum ex ipsius voto accedere ad tradendas illi spiritûs exercitationes; sed quemadmodum Navarrus docet, Confitentis scientiâ, Confessarii ignorantiam posse suppleri: ita sperare quidquid sibi deesset ad id muneris rectè obeundum, ipsius peritiâ cumulatè esse supplendum.

Fieri non poterat, quin tanta animi
ejus demissio foras prodiret. Et sanè qui-
libet ex iis qui Vincentio convixère, te-
statur ab inita Societate usque ad mor-
tem captasse illum omnes sui abjiciendi
occasiones, ne levem quidem ullam præ-
termisisse. Imprimis vestes, calceos,
aliaque ejusmodi utenda non admitte-
bat, nisi jam vetera, detrita, rejectanea.
usque eò, ut jam Generali haud levis
operæ

Exte-
rior
Vincen-
tii de-
missio.

In ami-
ctu

operæ fuerit persuadere, ut par recentium calceorum indueret. In eoque culmine longè breviorē aliis togam ferre consueverat. Imò Provincialis sedulò cavebat, ne frater laicus itinerum suorum comes longiusculâ togâ uteretur; eamque uni subsecari iussit, partim regulæ ut pareret, partim ne quid inde qualis qualis honoris ad se derivari posset. Fuit cùm domesticus sartor præbitâ illi pro more breviori togâ cum joco objiceret, per eam brevitatem decessurum illi apud nobiles Equites aliquid auctoritatis; reposuit ipse, eo sibi fore gratiorem; hoc enim ipsum se studere. Sed numquam magis aberrat humilitas, quàm cùm fugit honores, quos vitare, incurere est.

In ambitu famularis operæ,

Jam in itineribus, quæ lustrandæ Provinciæ Neapolitanæ faciebat, sociis suis famulum propè se præstabat: itaque condire se dicebat tædium dignitatis, & imperii in comites ac fratres, quibus subiectum esse dulcissimum foret. Etiam Provincialis quandoque operam navabat coquo, tegebátque hoc submissionis genus velo charitatis: sic enim futurum, ut
hospitibus

hospitibus improvisò appulsis in tempore pararentur escæ. Cùm Domui Probationis præpositus esset, non modò non sinebat tironem, si quando cùm aliquo incederet, ex reverentia pone sequi: sed & ad ejus lævam interdum ibat, tumque avidè plateas inibat honoratis hominibus frequentiores. Quo minus in eo mirandum, etsi per se admirabile, consueffe illum cum Sacerdotibus cujusvis gradus atque ordinis de loci humilitate contendere, neque fere destitisse, dum sibi infimum vindicasset. Quod si eorum aliquis primas in transitu admittere recusaret, ipse in genua provolutus perstabat, obtestans, donec evinceret. Quondam cum Sacerdote domo egressurus, ut sibi à dextrâ incederet, pro more suo contendit: at ille præfatus præter fas & decorum fore, si Magistro Novitiorum, Rectori Collegii Neapolitani, Præposito Domus Professæ, ac demum Provinciali se præponeret (hos enim magistratus omnes gesserat) omnino recusavit. Contrà Vincentius. *Quid hoc, ait, An verò Societatis præfecturæ sacramenta sunt, & ex iis quidem, quæ non debilem impri-*

Loci inferioris.

T

munt.

munt characterem? Quo lepore vinci se passus est alter: quando hunc ejusmodi victoriae percupidum noverat. Non sic P. Evangelista de Gattis, vir germana insignique virtute, atque adeo egregia demissione. Res in speciem levis est, sed exempli non repudiandi. Quondam cum ambo foras ire haberent, quemadmodum alter alterum colebat, ita primas alter alteri deferebat. Renuit hic, abnuit ille; denique sancta illa lis sat diu tenuit. Intervēnit fortē utriusque Moderator, eoque spectaculo tantisper se oblectavit. An litem diremerit, haud scio. Certē quidem gavissus oblatam sibi occasionem cum exercendi virtutem utriusque, tum alios humilitatem docendi, vesperi ejusdem diei, utriusque contentionem pari utriusque poena pensavit. Jussit enim ambos in parvā, ut loquimur, mensā, loco scilicet ab aliis separato, in medio triclinii cœnare, palamque interea prædicari eorum culpam, quod nimio demissionis studio, simplicitatis religiosæ limites essent prætergressi. Quam poenam pro tali culpā cum hilarē suscepissent, cæterorum oculos animosque jucundissimè paverunt. Licet

Licet in dignitatis gradu locatus, cœ- & offi-
 mentariis ad plateam excitantibus mu- cii hu-
 rum, velut eorum aliquis manuariam milio-
 operam commodabat, seu lapidibus, seu ris
 calce, seu aliis substructioni necessariis
 rebus comportandis: eoque famulatu
 nobiles viros claritudinis ejus meritiq̄ue
 non ignaros, ad lacrimas usque sancti
 gaudii testes excitabat. Quot diebus
 sabbatinis templum apertis januis capite
 nudato verrebat: imò & Nostrorum,
 quando commodè poterat, cellas: quin
 & stabulum: efferebatque singulari cum
 alacritate sordes suis ipse manibus. ut
 non lubentiùs monilia gemmatasque bul-
 las virgo nubilis gestaret. Socium insuper
 se addebat domesticis famulis, dum fe-
 renda essent domûs ligna, quæ partim
 eorum humeris imponebat, partim suis
 portabat. Quod si negotiorum causâ per
 urbem ambulanti obvius fieret bajulus,
 qui quod gestabat onus humeris magis
 aptari, aut deponi ad aliquantum quietis,
 aut depositum reponi cuperet, illicò ad
 subsidium accurrebat Vincentius, etiam
 in compitis ac foro, proque virili vir
 tantus, bajuli in morem commodabat
 T 2 manum.

ac for-
didio-
ris.

manum. Puerum aliquando flentem in viâ offendit, quòd jumentum suum sub onere prostratum non valeret erigere. Illicque substitit; jumentumque mox alacriter erexit, erecto onus reposuit, puerumque cum illo usque eo comitatus est, dum onus, cui ferendo impar erat, atque ideo lapsum iterum iterumque minabatur, ad condictum locum detulisset. Sed & ipse asinum præ se egit per urbem Neapolim, terram, fimum, aliasque sordes, & ejectitias ædium quisquillas impigrè ac generosè colligens. Insuper in valetudinario nostrorum foetidissima quæque vasa ægrorum, quæ sine nausea cerni nequibant, tergebat. Quam operam cum alii sibi sumere vellent, aiebat sibi, ad eam dumtaxat idoneo, permittendam esse. Quò graveolentia deformitasque despicabiliores reddebat pauperes quos fratrum loco habuisse observavimus, eò familiariùs proniusque cum eis agebat: adeo ut usitatâ in eum querimonia nobilium Equitum hæc esset, mendicabula illi multis partibus, quàm se cariora videri. Et verò animadversum est concionem sacram audituro in more positum,

positum, ut cupidè se illis immisceret, quàm frequentissimè licebat: lectumque ab eo sacrum exomologeseos tribunal, minimè omnium commodum, ut locupletibus propterea illud vitantibus, ab egenis frequentaretur. Contra quàm heu! permulti, qui cùm paupertatem voto professi sint, pauperes averfantur: cùm sedeant in tribunali gratiæ, communis omnium Redemptoris, difficiles egenis, faciles se ditibus præbent: sanguinis Christi iniqui dispensatores, & vestium potiùs ac corporum, quàm animarum iudices.

Nec exiguum demissionis specimen est honores averfari, iisque se subtrahere, quando integrum est; aliàs vel delatos assignare socio, vel cum eo communicare, cumque hæc omnia non succedunt, tristitiã pudoreque affici. Atqui Vincentii non aliud hoc in genere institutum erat, quando Magnates (quod perrarum erat) aut primarios viros, obedientiæ, aut grati benevolique animi lege cogebatur invisere. Ita vocatus ad ægros è nobilium Equitum Sodalitio vel solandos in valetudine, vel ad mortem

In honoris fuga ab externis deferendi.

Christianè obeundam præparandos, Sacerdotem ætate ac virtute provectum, quoad ejus fieri poterat, comitem adscisciebat, ut quicumque haberetur honor à domesticis, eum socio ad solatium suum posset ascribere. Rogatusque, ut sit, nomen, nec janitori, nec circumpedum ulli, nec cubicularibus ministris indicare volebat; cavens, ne, qui adibatur, de illius adventu certior factus, peculiarem illius respectum haberet. Hærebat itaque humiliter in aliquo exterioris conclavis angulo, dum ad audientiam ab iis quorum intererat, evocaretur. Et contigit subinde ut ad binas ternasve horas illis moraretur, etiam in parentum ædibus: quin & remitteretur non auditus, atque à servis rusticè parùmque humaniter exciperetur. Porro ejusmodi admissio omnium gratissima accidebat illi; nec dubium quin ejus fruendæ gratiâ longius iter suscepisset. Vidit illum aliquando Senator Mediolanensis pro magni Principis aula, imo, ut solebat, loco præstantem, dum intrmitteretur. Intermicabat autem in ejus compositione corporis, humilitas ac modestia tanta, ut attentius
cum

cum contemplatus, ut erat vir cordatus ac prudens, excellenti virtute ac religione hominem judicavit. Quæ opinio vehementer confirmata est, cognito Societatis Generalem esse: tamque suavem sensum observantiæ ac benevolentiam in Vincentium ejus animo impressit, ut constituerit non discedere Romam negotiis confectis, quin prius & Patrem saluaret, & faustam ejus precationem obtineret. Ceterum Vincentius non Nostrom magis, quam externorum honores ferebat. tantum enim aberat, ut extraordinaria reverentiæ ac venerationis signa sibi ab iis exhiberi pateretur, ut etiam vulgaria vitaret. Multo minus sinebat curam impensamque singulari ægrum se curari: quin ipse aliorum labor ejus causam susceptus in valetudine sua gravior illi erat. Itaque consueverat dicere sibi in optatis esse tactum de cælo confestim emori, ut molestiam curationis sibi ægro impendendam, seque & alios liberaret. Intererat aliquando unius è nostris sepulturæ in Domo Professum Romanam: cum cryptam introspicens, capulum advertit ab aliis secretum. scitarusque quis in eo

Et à
Nostris

fitus esset, cùm simul audisset ipsum, quando mori contingeret, parem manere sepulchri honorem. *Quem honorem?* retulit; *Enimvero Patris illius infaustam sibi videri sortem, quòd ita velut religiosà divinorum communione exclusus, seorsim à fratribus sepultus esset. Sibi profectò non posse plus deferri honoris, quàm in fratribus suis post mortem, ut prius in vita, iungatur.* Quo referri potest illius de more condiendorum contra tabem Principum opinio. videri enim aiebat adversari communi illi Numinis decreto, *Pulvis es, & in pulverem revertèris.* Se quidem illi libenter pariturum: nec dubitare quin animus corpore solutus, hoc in pulverem redactò, ad morem Numini gerendum, magnopere sit gavisurus. Ita vir humillimus insitâ quadam facilitate, in iis potissimùm, quæ illum deprimere poterant, divinæ legi obsequebatur.

Eriam
prodi-
giosa.

Ad extremum in coronidem hujus capituli rem admirabilem commemoro, quam Vincentianæ *demissionis miraculum* possis appellare. Princeps mulier Neapolitana expressam è vivo ejus imaginem cupiebat. Antonius Riccius pictor negotium

negotium suscipit. Captat ergo ansam
ejus expediendæ, dum ille audiendis ad
sacrum tribunal reis dat operam: nactus-
que locum, unde illum videat à fronte,
penicillum ducit, quàm potest latentissi-
mè. Sed suspicax est honoris humilitas:
brevis Vincentium dolus advertit. Qua-
re faciem manu ac strophio contegit:
itaque pergit confitentibus aures dare.
Pictor elusum se videns; cùm oculis cir-
cumjectis alium locum benè commo-
dum observasset, simulat se templo egre-
di. Interea abdit se in sacellum è regione
tribunalis Vincentii, ubi quòd Patris ocu-
los lateret, opus commodè conficit. Ita
revertitur domum non tam lucro condi-
cto lætus, quàm quod sanctum virum,
ut aiebat, pinxisset. Imaginem armario
includit, prius perpurgatam, ejusque cla-
vem retinet penes se, credo, ne in humi-
dam adhuc tabellam quispiam rei ignarus
aliquid incuteret. Postridiè manè arma-
rium referat, eam resumpturus; sed ecce
præter pileum ac vestem cetera evanue-
re. Faciei vestigium nullum, nullum li-
neamentum, color reliquus est nullus:
Pigmentum omne detersum erat, ut si

prius minimè fuisset illitum. Facile intellexit Riccius artem omnem suam humilitatis arte ac potentia victam esse. Sed tamen amicam apud Vincentium quærimoniam deponere, litèmq; ipsomet iudice contra illum intendere statuit. Adit ergo, & subridens objicit deberi sibi ab illo ducatos senos ob deletam ejus operâ effigiem, pro quâ pingendâ de hoc pretio cum Principe ista convenerat. Tùmque rem totam ordine illi percenset. Ad hæc ille leniter subridens, reparandum à se damnum omne respondit. Quod & abundè præstitit, ejus arte usus ad concinnandam Sodalitii nobilium Equitum aulam: unde Riccius non parum fecit compendii. Insuper ei dependens, quod meruerat, velut in auctarium monuit, imposterum majorem à Deo gratiam inire studeret: parum enim vitæ illi superesse. eoque sciscitante quantum: id verò in manu divina esse respondit, sufficere quod affirmasset. Et ratum fuit vaticinium. Siquidem pictor posteaquam, quod reliquum fuit vitæ, picturam suam cum prodigio deletam, simul & mortem sibi à Vincentio prænuntiatam multis

VINCENTII CARAFÆ. Lib. II. 299.
multis retulit, ipsomet vaticinii anno
decessit.

CAPUT V.

*Contemptus terrenorum, & a-
moris parentum abdicatio.*

Paradoxum profero: Ambitionis hu- Illius
sensa de
felicita-
te hu-
mana,
manæ abjectæ sunt cogitationes, &
serpentia humi desideria: contrà, humi-
litas excelsa indoles est. Illa inanem
excellentiæ umbram sectatur, atque adeo
veram abjectionem: hæc vanitatem vo-
tis suis indignam rata, adspirat ad veram
celsitudinem, atque adeo ad cælestem
atque æternam. Facem eunti præfert
æterna veritas, cujus in luce ne apparet
quidem terrenæ splendor amplitudinis:
cumque melius non esse cognoscatur,
quàm esse, scilicet nullo loco, nullo
pretio est. Hac divina luce perfusus Vin-
centius de felicitate humanâ scitè solitus
erat dicere, imaginem esse, quæ si ad ra-
dios humanæ innatæque notitiæ specte-
tur, speciem habet elegantem & dulcè
ridentem: at verò in pleno lumine
æternæ